

عنوان مقاله:

اثر متقابل رشد جمعیت در بیابانزایی

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی راه کارهای دستیابی به توسعه پایدار (کشاورزی، منابع طبیعی و محیط زیست) (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 4

نویسندگان:

الهام شایق - دانشآموخته کارشناسی ارشد بیابان زدایی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه

سعید سلطانی - دانشیار بیابان زدایی، دانشکده منابع طبیعی، دانشگاه صنعتی اصفهان

خلاصه مقاله:

بیابانزایی به معنی تخریب سرزمین و کاهش توان تولیدی آن به هیچ وجه معضل جدیدی نبوده، بلکه بخشی از پدیده توسعه طبیعی کشور ما به شمار می آید. اکوسیستم اراضی خشک حدود 78 میلیون هکتار از اراضی ایران را در بر می گیرد که بالغ بر 32 میلیون هکتار آن، اراضی بیابانی شده و بیابانها می باشد. بیابانزایی نتیجه بهره برداری بی رویه از منابع طبیعی توسط عوامل انسانی و همچنین اثرات پدیده های طبیعی نظیر تغییر اقلیم می باشد. در گذشته برخی اوقات اعتقاد بر این بود که اثرات بهره برداری نامناسب از منابع طبیعی و مدیریت نادرست محیط زیست در یک منطقه تنها محدود به همان منطقه و مناطق همجوار آن میشود. لیکن امروز، این مسئله ثابت گردیده که اثرات این معضل می تواند به وسعت کره زمین باشد. بیابانزایی مهمترین مشکل موجود در اراضی خشک، نیمه خشک و خشک نیمه مرطوب بوده و ابعاد این مسئله تمامی مناطق را در سطح جهانی دربر گرفته و تهدیدی برای امرار معاش بیش از 900 میلیون جمعیت جهان به شمار می آید. جمعیت دنیا در هر سال حدود 90 میلیون نفر افزایش میابد و بانک جهانی پیشبینی می کند که این افزایش تا حدود سال 2040 میلادی ادامه یابد. با توجه به افزایش جمعیت، توسعه شهرها، مهاجرت، فرسایش خاک و عدم بکارگیری دانش توسعه پایدار، همگی عوامل هشدار دهنده برای جمعیت دنیا هستند. هدف این مقاله، بررسی رشد جمعیت و عوامل انسانی موثر در بیابانزایی و همچنین ارائه راهکارهای جهت مهار این پدیده در ایران میباشد

کلمات کلیدی:

بیابانزایی، رشد جمعیت، عوامل انسانی، کنترل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/198184>

